

MYSTIEK
MERGELSTAD

Laurens Windig

Schrijver en coverontwerp:

© Laurens Windig

Internetsite: www.laurenswindig.nl

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgenomen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm op enige wijze, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

MYSTIEK
MERGELSTAD

1

Gisteren was het mijn vrije dag, dat wil zeggen dat er even gewinkeld ging worden in onze gezellige binnenstad van Amsterdam, en dan dook ik altijd eerst even de Rozengracht op richting Raadhuisstraat naar de Nieuwezijds Voorburgwal. Historisch gezien een van de grootste stadskernen ter wereld. In 2010 werd de binnenstad geplaatst op de Werelderfgoedlijst van Unesco. Langs wat grachten lopen doe ik graag. Ik had mezelf beloofd een paar nieuwe 'Nikes' te kopen, die schoenen zitten me altijd het lekkerst. Soms wil ik ook weleens wat anders en dan kom ik er later altijd weer op terug. Ik had eens een artikel gelezen in een Historisch Nieuwsblad dat de naam afkomstig was van een Romeinse god der overwinning die 'Nikê' heette. Al wandelend in de binnenstad liep ik een lange donkere en zeer smalle steeg om wat langere wegen te kunnen ontwijken, maar de steeg liep plotseling dood.

Totdat ik mij omkeerde om terug te willen lopen, werd mijn aandacht getrokken naar een deur die op een kiertje stond. Er viel wat licht op een deel van de smalle steeg die daardoor ietwat lichtgeel werd verlicht. Nieuwsgierigheid voerde de boventoon en kon ik mij niet bedwingen de deur iets meer te openen, om te kunnen zien wat erachter plaats vond. Ik kon mijn ogen niet geloven. Mijn mond viel open van verbazing. Hoe was dit in hemelsnaam mogelijk.

Er doemde een enorm rondachtig plein voor mij op met gigantische gebouwen van lichtgele mergelachtige kalksteen, zoals je dat ook vaak kunt zien langs pleinen in de grote Italiaanse steden. Kastelen, hoeves en kloosters werden veelal opgetrokken uit de geliefde mergelsteen. Als resultaat van de mergelwinning kronkelt er onder Zuid-Limburg een eeuwenoud gangenstelsel van meer dan 250 kilometer lang. Wat ik nu allemaal zag, was voor mij bijna onmogelijk.

Zie de plattegronden van de stad en uit gebreide luchtfoto's waarop dit deel niet te zien is. Nu besef ik nog steeds niet waar ik terecht ben gekomen. Ik zou het kunnen bekijken als een lucide droom waarbij de dromer zich bewust is van het feit dat hij droomt. Maar ik onderging dit als de ware werkelijkheid. Het kon me niets schelen en liep langzaam het enorme plein op. Wat had dit beeld mij te bieden?

Er overviel mij ineens een duizeling, mijn lichaam trilde van spanning. Nog steeds was het niet te bevatten en te verwerken. Ik begon te twijfelen of het de ware werkelijkheid was of had fantasie hier de overhand. Mij hart bonsde nog steeds in mijn keel. Emoties overvielen mij en er vloeide een traan over mijn wangen.

Bijzonder ook dat er geen mens te bekennen was.

Het lopen werd geblokkeerd, alsof ik lood in mijn schoenen had, kon ik amper een voet verzetten. Waar was ik beland?

Stijf van de schrik hoorde ik ineens een stem achter mij al hoewel het een zachte en vriendelijke stem was:

‘Excuses dat ik u aanspreek zonder elkaar in de ogen te zien. Het is niet mijn gewoonte vreemde gasten in onze stad zomaar aan te spreken.’

Ik draaide mij om en keek in de felblauwe ogen van een wat oudere dame.

Wat mij direct opviel was dat haar lange gewaad dezelfde mergelachtige kleur had van de omgeving. Zo apart, dat wanneer zij dichtbij langs de gebouwen zou lopen, haar gedaante transparant zou opgaan in de achtergrond.

De vrouw sprak mij nogmaals glimlachend aan:

‘Wat mij opvalt meneer, dat u gechoqueerd bent geraakt door mijn plotseling verschijnen en dat begrijp ik best.

Wij, hier in Mergelstad kennen zo’n emotie niet. U moet weten dat iedereen hier van elkaar houdt.

Liefde staat hier voorop, oftewel het bij ons ook aangeboren is.

Wat u waarschijnlijk ook is opgevallen dat er hier op het plein bijna geen mens te bekennen is. De reden is dat de bewoners beschikken over parapsychologische gaven en wisten meteen dat u hier zou binnengaan.

Met onderlinge toestemming heeft men mij aangewezen om gasten in alle rust en stilte te willen verwelkomen. Zoals ik u al zei, is dat iedereen hier van elkaar houdt en is aangeboren.

Als wij gewaarworden dat bepaalde gasten binnen onze gemeenschap kwaadaardige plannen hebben, of ons op een of andere manier niet vertrouwt, nemen wij maatregelen die niet mis zijn.

Langs mijn neus weg zeg ik het maar even en wordt het voor die gasten oppassen geblazen.

Wij zien hier haast geen bezoekers en wat daar nou de reden van is, zou ik niet durven zeggen. Het is dan beter dat ze meteen hun biezen weer pakken: inpakken en wegwezen zal ik maar zeggen.

Het is nog niet eerder voorgekomen, omdat er niet eerder gasten geweest zijn. U bent onze eerste gast. Als ik u aanschouw bent u een man van goede wil en heet ik u van harte welkom.

Ter ere van uw komst in Mergelstad zullen onze inwoners u vanmiddag hier op het plein inwijden, zoals wij dat noemen. De inhuldiging gaat gepaard met een hapje en een drankje. Voor u is dat waarschijnlijk zeer bijzonder, omdat onze producten niet zo bekend zijn. Ik zal mij even aan u voorstellen, mijn naam is Arin, wat 'vrede' betekent. Het is een lerse naam die ikzelf mocht uitkiezen.'

Vooralsnog laat ik alles wat zij mij vertelde over mij heengaan en maakte de dame mij ontegenwoordig nieuwsgierig.

Bepaalde vragen over de stad en inwoners heb ik even terzijde gelegd.

Ik stelde mij voor als Jan Sparrenbos. De dame klapte in haar handen en lachte enthousiast:

‘Wat een bijzondere leuke namen?

De naam ‘Yaan’ heb ik niet eerder gehoord. Uw tweede naam is ook al zo speciaal, waar komen uw namen vandaan en wat zijn de betekenissen ervan?’ Mocht ik nog een kleintje krijgen, dan noem ik het ook Yaan

Ik probeer haar duidelijk te maken dat mijn voornaam bijna overal bekend is, maar dan wel als Jan geschreven en niet zoals zij misschien denkt met i-grec: y. De voornaam Jan is een veel voorkomende mannelijke en soms ook een vrouwelijke naam in Nederland, België, Tsjechië, Polen, en Scandinavië.

De naam komt van Johannes, een naam die in het Nieuwe Testament van de Bijbel vaak voorkomt. Johannes is de Griekse vorm van het Hebreeuwse Jochanan, wat "God is barmhartig" betekent. Nu moet ik zeggen dat ik mijn naam Jan als Yaan ook wel wat vind, die naam heb ik nog niet eerder gehoord.

Ik stemde toe dat ik het echt top zou vinden als ze me Yaan zou noemen.

Arin luisterde aandachtig en sloeg zo af en toe haar handen tezamen.

‘Wat leuk, Yaan, dat jij ermee instemt. Het past ook zo goed binnen onze gemeenschap. En uw bijzondere tweede naam ‘Sparrenbos’ waar komt die vandaan?’

Weer probeerde ik haar uit te leggen dat het wel een tweede naam is welke wij benoemen als onze achternaam.

Sparrenbos is een algemeen woord voor bepaalde bossen die bestaan alleen uit bomen die de naam ‘sparren’ dragen, vandaar Sparrenbos. Arin knikte dat ze mij begreep en vervolgde:

‘Heeft u geen bagage? Ik neem toch aan dat u hier een paar dagen zou willen logeren?’

Aangezien ik mij nog steeds in een soort van waan begaf, wist ik niet zo snel een passend antwoord te geven. Misschien moet ik gewoon de waarheid vertellen.

‘Denkt u maar even rustig na hoor. Ik begrijp best als u zomaar uit nieuwsgierigheid bent binnen komen vallen en dan ook nog direct moet beslissen om te overnachten.’

Hakkelend vertelde ik Arin op welke wijze ik Mergelstad ontdekte en wat het nog steeds allemaal met me doet.

Arin luisterde en knikte heel geïnteresseerd. Weer krulde er een glimlach op haar gezicht:

‘U hoeft mij verder niets te vertellen, Yaan. U bent namelijk in andere dimensies verzeild geraakt. Een andere dimensie is een andere werkelijkheid. Een werkelijkheid waarin alles mogelijk is. Soms zijn dimensies verbonden met lucide dromen die men zelf bepaalt, aangezien men bewust is dat men droomt. In bepaalde gevallen is het moeilijk uit te leggen. Veel van ons begrijpen het nauwelijks. Maakt u geen zorgen, Yaan, alles komt goed. Ik breng u naar een mooie kamer waar u kunt overnachten.’

Wij staken dwars het grote ronde plein over die Arin als - Il quadrato rotondo – benoemde. Ze sloeg haar sjaal half over het hoofd en lachte weer lief.

‘De temperatuur is mild vandaag. De zon brandt niet zo hevig als normaliter het geval is. Kunt u goed tegen de warmte, of liever gezegd de hitte?’

Ik antwoordde haar dat ik met de warmte of hitte geen moeite had aangezien in Nederland de temperatuur nogal wispelurig is. Echt warme of hete dagen komen bij ons niet zo vaak voor.

‘Dat lijkt mij heerlijk, dus u komt uit Nederland, ik heb nog niet eerder van dat land gehoord. Uit welke stad als ik u vragen mag?’

Ik vond het nogal een vreemde vraag, aangezien Mergelstad notabene hier in het centrum van Amsterdam ligt. Arin heeft mij uitgelegd dat ik in andere dimensies ben terechtgekomen, dus heb

ik alleen langs mijn neus weg verteld dat ik uit Amsterdam kom.

‘Vreemd dat ik nog niet eerder van uw stad gehoord heb, net zoals ik Nederland niet ken. Heeft uw land soms meerdere namen? Mijn excuses, wij zijn hier aangekomen bij uw slaappleats wat wij ‘locanda’ noemen, een synoniem voor logement. Het is voor één nacht. Kijkt u vooral goed uit voor de drempel, meneer Yaan, als u naar binnen gaat!’

Ik zei haar dat ze me gewoon Yaan mag noemen en ook mag tutoyeren met je en jij.

‘Dat doen we hier niet zo snel, Yaan, wij blijven altijd een bepaalde afstand houden, maar ik vind dat tutoyeren wel schattig.’

Arin liet trots mijn kamer zien. De entree van de ‘locanda’ was heel simpel. Ook de aankleding heeft de mergelkleur. Een eenvoudige kamer met een soort

van toilet en een po onder het bed.
Op een klein nachtkastje stond een lamp-
petstel als voorloper van een wastafel.
Uiteindelijk zag het er allemaal heel pro-
per uit. Ik vroeg Arin wat de prijs is voor
een nachtje slapen. Ze glimlachte weer
zo vriendelijk en zei:

*Omdat ik je zo'n aardig persoon vind
behoef jij niets te betalen. Morgenoch-
tend gaan we dan samen gemoedelijk
aan het brood en de melk, lijkt je dat
wat?'*

Natuurlijk was ik verrast dat zij me gratis
de overnachting aanbood met dito het
ontbijt. ik bedankte haar met heel mijn
hart.

*'Ach, Yaan, wat een liefelijkheid schenk
je mij. Je bent een en al vriendelijkheid
mag ik wel zeggen. Wacht eens even,
Yaan, ineens begint het bij mij te dagen,
ik heb weleens gehoord van een stad
met de naam 'Amstelledamme', kan het
zijn dat het jouw stad is?'*

Inderdaad klopte het wat ze zei. Ik herinner mij dat Amsterdam vanaf zijn geboorte in Anno 1275 zo werd genoemd. Arin ging verder:

‘Maar als dat jouw huidige stad is, werd jouw land misschien ook wel anders genoemd?’

Ik vroeg haar of de tenaamstelling ‘Holland’ haar misschien iets zei, maar daar had ze ook nog niet eerder van gehoord. Hoe ik er ineens op kwam weet ik niet, maar toen ik zei of ze misschien wel eens heeft gehoord van ‘De lage landen aan zee’ dan ging er misschien een lichtje bij haar branden. Blij en ontzet sloeg ze een hand voor haar mond en sperde haar ogen wijd open. Nogmaals herhaalde zij ‘De lage landen.’

‘Ja, Yaan, dat is het land waarvan ik heb gehoord. Dat is nog niet zolang geleden. Even iets anders, wij moeten maar weer naar buiten gaan om te zien of er al bewoners zijn die het een en ander hebben

georganiseerd in verband met je komst, zodat we kunnen proosten.'

Ineens raakte ik wat gespannen, omdat ik niet wist op welke manier Arin zo snel de bewoners heeft kunnen bereiken om mijn komst te bevestigen. Arin had al verteld dat de bewoners onderling over telepathische gaven beschikken.

Ik zoek wel naar een gepast moment om het gewoon te vragen.

Toen we weer het plein opgingen dacht ik veel meer bewoners te zien, maar dat viel me wat tegen. Misschien waren het hooguit 300 personen, inclusief een weinig kinderen.

Veel vrouwen en minder mannen. Een binnenpretje liet me lachen. Zullen de heren het allemaal wel kunnen mannen. Het is niet ondenkbaar dat ze meer één vrouw bezitten: veelwijverij. Hoe zou het dan met de vrouwen gesteld zijn?

Je kunt niet zeggen van veelmannerij, want er zijn er niet zoveel. Een mens is maar een mens en zal men qua seks ook wel aan hun trekken komen.

Een flink applaus bracht me weer bij zinnen. Mijn persoon bracht veel interesse teweeg en vuurde men vele vragen op mij af. Ook had men belangstelling voor mijn kledij. Mijn pantalon vonden de vrouwen heel bijzonder, trouwens de mannen ook. Men wees naar mijn gulp. Ja, dacht ik, jullie zullen wel nieuwsgierig zijn wat daarachter zit.

Er stonden wat buffetjes met diverse drankjes en andere lekkernijen. Wat me natuurlijk weer opviel dat men dezelfde mergelkleding droeg als die van Arin. Later zag ik pas dat er toch meer bewoners waren dan ik dacht, omdat er veel opgingen in de achtergrond door de kleur van hun kledij. Zoals ik in het begin al ontdekte. Zo apart dat wanneer men nabij de gebouwen liep, men bijna niet opviel en de gedaanten opgingen in de achtergrond.

Ik moet zeggen dat er een pracht van een vrouw naar me toe kwam en vroeg of ik al vrouwen had. Ik vertelde haar dat ik nog vrijgezel was. Ze begreep dat woord niet en moest ik haar uitleggen

wat het betekende. Ze werd iets te vrijpostig en wees naar mijn gulp. Ook probeerde ze me te kussen. Raak je de koekoek als mannen in de minderheid zijn. Ze begreep niet toen ik haar verleiding iets afweerde. Haar vermoedelijke vriendinnen schaterden van het lachen. Arin kwam er ook even bij staan en sprak de dames toe dat ze zich moesten gedragen.

Er kwamen ook een stuk of drie jongemannen naar me toe en stelden zich keurig netjes aan me voor. Roman, Rico en Sylvano. Echte Italiaanse namen. Ze droegen dezelfde kledij en kleur als de dames.

Ze kwamen overeen met de Italiaanse omgeving. Wat was dit toch allemaal? Begaf ik mij hier dan toch enigszins in de Romeinse tijd? Arin heeft toch een ras-echte Ierse naam, of Keltisch. Wat voor overeenkomst hadden de Kelten die ook Galliërs werden genoemd met Romeinen onderling? Dat kwam destijds natuurlijk door de verovering van Brittannië door de Romeinen rond 7 tot 84 jaar na

Christus. Zo zie je maar dat het allemaal steeds duidelijker wordt. Behalve dan waar ik in verzeild geraakt ben en moest ik eraan denken wat Arin tegen me zei. Een andere dimensie is een andere werkelijkheid. Een werkelijkheid waarin alles mogelijk is.

2

Roman, Rico en Sylvano waren ook bijzonder geïnteresseerd in mijn komst naar hun Mergelstad. Het kwam namelijk amper voor dat er gasten uit een andere gemeenschap hun stad bezochten.

Binnen een gesprek vonden ze het ook buitengewoon dat ik alleen was en waar mijn vrouwen waren?

Alweer moest ik uitleggen dat ik vrijgezel was en geen vrouwen had. Men vroeg zelfs of ik misschien in mannen geïnteresseerd was. Natuurlijk was ik in mannen geïnteresseerd maar dan wel op een andere manier dan zij dachten.

Ook mijn mening begrepen ze wel, maar ik vermoedde dat binnen hun gemeenschap het de gewoonste zaak van de wereld was ook mannen lief te hebben. Sylvano wees naar mijn gulp waardoor Roman en Rico een beetje vrouwelijk moesten giechelen. Ik voelde me zeer opgelaten en was blij dat Arin ertussen kwam staan.

‘Nog even, Yaan, ik moet een groet overbrengen van Lycisca. Ik denk dat zij amoureuze gevoelens voor je koestert. Wie weet, Yaan, je weet namelijk nooit wat er nog gebeurt.’

Mijn entree hier in Mergelstad heeft veel van me gevergd en voelde ik me daadwerkelijk gebroken. Oké, de vrijpostige dame heet dus Lycisca. Ze tolde nog steeds door mijn hoofd. Strompelend zocht ik het slaapvertrek op ondanks dat de bewoners nog aan de drankjes waren. Ik liet ik me al puffend achterover neerkletteren op het bed.

In een enkele diepe zucht viel ik totaal buiten westen.

Na enige tijd werd ik wakker geschud door zachtjes getik. Slaapdrongen stond ik op en wilde de deur openen, maar voordat ik het wist glipte er iemand snel naar binnen, daar stond ze dan de schone dame in vol ornaat.

Neemt mij niet kwalijk dat ik zomaar bij u binnenva, maar ik wil me graag even

voorstellen: Lycisca is mijn naam.

U heeft nogal veel indruk op me gemaakt en ik heb de vrijheid genomen naar u toe te komen.

Van Arin heb ik vernomen dat u via een andere dimensie hier in Mergelstad bent beland.

Graag wil ik ook het een en ander toelichten wat de oorzaak is van mijn vrijpostigheid. Vind u het niet erg dat ik even een kwartiertje bij u blijf?’

Van mijn part bleef ze de hele nacht bij me. Ze lachte sensueel. Ik pakte haar schouders en trok haar naar me toe zodat ze me diep in de ogen keek.

Met een nog wat suffige stem fluisterde ik dat ze niet voor niets naar me was toegekomen.

‘U moet goed begrijpen, meneer Yaan, dat er in Mergelstad maar weinig mannen zijn die zich voor me openstellen, omdat ze met meerdere vrouwen een relatie hebben. Verveelt u zich niet zo alleen?’

Mijn fluistering hield aan en ik zei, dat ik me echt niet verveelde in haar nabijheid. Ik trok haar iets naar me toe.

Haar lichaam was niet te weerstaan en legde ik mijn handen op haar heupen. Ze wilde er iets over zeggen, maar ik trok met mijn vingertoppen een spoor over haar ruggengraat. Ze kon de juiste woorden niet meer vinden. Zonder haar verder aan te raken gleed even later de satijnen toga van haar schouders en viel rondom haar voeten. Alles heeft de kleur van mergel dacht ik, behalve zij dan.

Ze haakte haar vingers in mijn haren en zij gaf zich over aan mijn smeulende blikken. Inderdaad zei ze, hier ben ik voor gekomen.

Ze kon zich met geen mogelijkheid meer verbergen, niet voor mij en niet voor de primitieve kracht van gevoelens die ik bij haar naar boven bracht. Ze had het zelf ontketend en ze kon niet anders dan zich erdoor laten meevoeren.

Het was allemaal zo verleidelijk en onbeschrijflijk zalig, stout, gevaarlijk en opwindend mooi en vurig.

Geheel naakt stond ze voor me. Er trok een rilling van verlangen door ons heen, zo krachtig dat het aanvoelde als een voorproefje van al het heerlijks dat ons te wachten stond.

Ze kreunde en strekte haar rug. Ik merkte hoe haar heupen zich als vanzelf naar me toe kantelden.

Haar gelaat ging gedeeltelijk verborgen achter haar haren, en haar adem was snel en onregelmatig.

‘Doe maar, doe maar...’

zei ze ongeduldig. Er ging een explosie van verrukking door me heen en slaagde er wel in mijn verlangen enigszins te onderdrukken.

Ze was bereid om me te smeken haar te bezitten. Waarom ik de spanning wilde opvoeren begrijp ik niet, ik had een ongekend geduld, maar uiteindelijk wist ik me geen raad.

Ze opende haar lippen, terwijl ze met bevende handen de knopen van mijn hemd probeerde los te maken.

De knopen lieten zich niet manipuleren, en met een onderdrukte kreun van frustratie trok ze wanhopig aan mijn hemd totdat de knopen er vanaf sprongen.

Ik moest me inhouden om niet de controle te verliezen over mezelf en over haar. De geilheid bouwde ikzelf op.

Ik moest zelf de touwtjes in handen houden. Haar handen speelden over mijn rug en trok me steeds dichters naar haar toe. Ik probeerde nog even afstand te houden. Ze was zo perfect dat het bijna ondragelijk was haar aan te raken.

Toen ik verslagen en langzaam in haar warme paradijs was gegleden werden er onbeheerste kreten geslagen en werd de climax bereikt.

Liefdevol en teder sloten wij in elkaars armen.

Geruisloos gleed Lycisca weer in haar satijnen toga en liep over het zachte mergelkleurige tapijt naar de voordeur en verliet de kamer waar ze de geur van haar hartstocht achterliet. Voor de tweede keer liet ik mij weer achterovervallen op het bed, waar ik verdween in een

roes van ongeloof. Na het wakker worden besepte ik amper waar ik was, maar toen alles me weer begon te dagen, ben ik een wandelingetje gaan maken rondom het plein.

Al wandelend langs de mergelkleurige gebouwen, sloeg verbazing me nog steeds voor de ogen.

Je moet je voorstellen op welke wijze het mergelkleurige zandsteen andere tinten krijgt door schaduwwerking. Speciaal was ook, dat de inwoners mij herkenden van de bijeenkomst op het plein.

Met sommige bewoners raakte ik in gesprek. Net zo nieuwsgierig als ik was met het totaalgebeuren, waren zij weer benieuwd hoe ik hier was beland. Arin kwam ik ook weer tegen.

Zolang ik haar ken, is haar glimlach niet verdwenen.

‘Dag Yaan, heb je lekker kunnen slapen, dat zal best toch?’

Ze droeg een flink pakket met zich mee dat ze me overhandigde.

'Ik kon het niet weerstaan om een cadeau voor je te kopen, hier pak maar snel uit.'

Mijn nieuwsgierigheid was niet te bedwingen. Als een klein kind scheurde ik het dikke pakpapier van het pakket naar alle kanten open. Arin moest hard lachen.

'Rustig maar mijn jongen.'

Alsof ze tegen een kind sprak, nou ja, een groot kind dan. Daar stond ik met een wat zware baal mergelkleurige stof in mijn handen.

'Nou kom, haal het maar uiteen om te zien of het je staat.'

Zogezegd zo gedaan, daar stond ik dan met gespreide armen waaraan een toga hing met capuchon welke de mannelijke inwoners van Mergelstad dragen. Zeer verrast kreeg ik een brok in mijn keel door de welwillendheid van Arin,

die mij accepteerde als inwoner van Mergelstad.

‘Trek maar gauw aan en show er maar even mee, bovendien heb ik nog een verrassing.’

Grinnikend sloeg ik de toga om mij heen op aanwijzing van Arin en draaide ik even in het rond.

‘Perfect Yaan, we hopen dat jij je er heel prettig in thuis voelt. Nu volgt deel twee van de verrassing. Toen wij gisteren met z’n allen op het plein jouw komst vierden, hebben wij besloten dat je hier een aantal weken mag verblijven. Het kost je geen enkele munt, wat zeg je daarvan?’

Wat moest ik daarop zeggen? Alles wordt zomaar in mijn schoot geworpen? Een paar weken in Mergelstad, wat moet ik hier in hemelsnaam doen? Misschien is een soort van dagboek erop na houden geen gek idee en zal moeten blijken wat hier dan te beleven is?